

Sudenur Kaya

- Őiirler -

Yayın Tarihi:

13.06.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Sudenur Kaya

Eserleri:

Bâtın

Bilmezdim, neyledim
Şimdi bildim, neyerim.

Sudenur Kaya

Belki

Belki de okuduğum son satırdı
Ruhumuzun yan yana olduğu.
Belki de aldığım son nefesti
Ruhunun benimle olduğu.

Sudenur Kaya

Bulganç

Yağmur yağıyordu. Kimi şemsiyesiyle yürüyor kimi de yağmuru umursamadan yoluna devam ediyordu. Peki hangisiydi hüznünde boğulan? Yağmura şemsiye açan mı, yoksa onunla var olan mı? Ya da şu kenardaki çiçek, o da seviyor muydu yağmuru? Yağmurla beraber o da ağlıyor muydu? Yoksa o güneşten yana mıydı? Güneşin mutluluk getireceğine inananlardan mıydı? Peki Güneş, o seviyor muydu insanları? Alıyor muydu verdiği değer karşılığını? Hüzünleniyor muydu ardından karanlık bıraktığında? Ağlıyor muydu Ay'ın onun yerini tutmasına? Şu yerdeki su birikintisi, hoşlanıyor muydu bu çukurda olmaktan? Korkuyor muydu yok olup gittikten sonra unutulmaktan? Sabrediyor muydu, bir umut belki yeniden doğmaktan?

Sudenur Kaya

Eylül

Eylül, ruhumun en hüznü çocuğu; bir gözyaşı misali dökülen yapraklarını tut, bırakma. O nefesi doğurduğun gibi doğsun çiçeklerin. Bülbül gibi güzel olsun kalbin. Onun her gülüşünde can bulsun toprağın. Çünkü o her güldüğünde sen çok güzelsin.

Eylül, benim gözyaşına mahkûm çocuğum. Kabullenmek doğansa, isyan hayalin olsun. Ruhunun kanatları varsa bırak, özgürce uçsun. Lakin gideceği yer hep onun yanı olsun. Doğanın en güzeline, doğumun en özeline... Gülün bülbülüne olsun...

Sudenur Kaya

Gece

Geceye ışık olan yıldızlar, gündüzün öz evladı güneşin ardına saklanıp ruhunu karanlık güçlerin eline mahkûm etmişti. Güneşe karşı savaşmak yerine gecenin efendisi olmayı seçmişti. En kolay yol kaçmaktı. Tabii ki de kaçmayı tercih etti. Hep yaptığı gibi...

Sudenur Kaya

İnsan

İnsan insan, derler
İnsan nedir bilmezler.
Dünya gözüyle bakıp
Kalp gözüyle görmezler.

Gönlümdeki derin yaraya
Bir tabiple gelmezler.
Şu kısacık hayatta
Hak nedir bilmezler.

Düştü damla buluttan
Islanmasın demezler.
Yandı yüreğim yağmurda
Acı nedir görmezler.

Gölgede kaldım yolumda
Güneş görsün demezler.
Biçare duygularıma
Merhem olmak istemezler.

İnsan insan, derler
İnsan nedir bilmezler.
Önüne dünyayıda sersen
Nankörlükten vazgeçmezler.

Sudenur Kaya

İsimsiz Yaş

On beş yaşında bir çocuğu ölüm korkusu sarar mı?
Otuz beş yaşında sarmış Cahit Sıtkı'yı!
Ortasında değilim ki ömrümün,
Daha başlamadı ki hayatım...

"Şakaklarıma kar mı yağdı?..." demiş şair.
Daha beyazlamadı ki saçlarım.
Zamanla bende değişeceğim,
Resimlerime bakıp bende güleceğim...

Hayal olarak hatırlayacağım aşklarım olacak
Özenle hazırladığım bir geçmişim olacak.
Daha düşeceğim, kalkacağım, yaralarımı kendim saracağım.
Ben uyuyup tekrar uyanacağım.

Ben neslime ışık, geleceğime cevher olacağım.
Belki her adımda tekrar ölümü hatırlayacağım,
Ama her adımımı yaşayarak atacağım.
Hem daha ben şair olacağım.

Sudenur Kaya

Kan Kırmızı

Bu uğurda kaç can feda
Bu uğurda kaç hayat heba
Bilememki ben neredeyim?
Kan kırmızı bir şehirdeyim.

Göklerde yankılanan sela
Dillerde okunan dua
Bilememki ben neredeyim?
Kan kırmızı bir şehirdeyim.

Bereket kokan toprağa
Zalim girdi o vatana
Bilememki ben neredeyim?
Kan kırmızı bir şehirdeyim.

Kan donduran olaylara
Sessiz kalan tüm dünya
Bilememki ben neredeyim?
Kan kırmızı bir şehirdeyim.

Bir kapı var orada
Yükselir kutlu miraca
Bilememki ben neredeyim?
Kan kırmızı bir şehirdeyim.

Yürekteki bu sevda
Dinmez bir zorbaya
Bilememki ben neredeyim?
Kan kırmızı bir şehirdeyim.

Açmadı tek bir gonca
Zulümden kuruyan o toprakta
Bilememki ben neredeyim?
Kan kırmızı bir şehirdeyim.

Asırlardır yoldur islama
Kavuşturdu kalpleri orda
Bilememki ben neredeyim?
Kan kırmızı bir şehirdeyim.

Göklü kubbe Âksa
Hayat bulsun artık o da
Bilememki ben neredeyim?
Kan kırmızı bir şehirdeyim.

Sudenur Kaya

Kanatlı Esirlik

İnandım dedim sadece. Sanki bedenim başkasına aitti o an. Gözlerimden dökülen yaşlar artık beni boğmuyordu. Ruhum beden kafesinden kurtulmuştu. Özgürlük denilen, bu kadar acımasız olduğunu bilmediğim, o adi durumun pençesine düşmüştüm. Artık özgürdüm. Pardon... Artık özgürlüğün esiriydim...

Sudenur Kaya

Lahza

Birdim, bin oldum
Ruhumla can buldum
Diyar diyar gezdim kayboldum
Aşkı kalbimde buldum.

Leyla'ydım Mecnun oldum
Evvelimde ben oldum
Ahirimle biz oldum
Bu diyarda divane oldum.

Kimi zaman savruldu
Kimi zaman yoruldu
Benken zalim oldum
Birliğimde mana buldum

Ben deyip durdum
Benken ne oldum
Ben demekte ne buldum
Bende bir ben buldum.

Sudenur Kaya

Ma'dûm

Aşk üzere yaratılmışken
Bu aşka ihanet neden.
Kendi aşkımız varken
Başka diyarlarda aramak neden.
Ben ben değilken
Ben demek neden.
Beni seven varken
Sana yüz çevirmek neden.
Kalbimdeki nur iken
Hiçlikle doldurmak neden.
Her zerrem senken
Beni sensiz bırakmak neden.
Biz olmak varken
Birliği bilmemek neden.

Sudenur Kaya

Mokita

Biz bir hikaye yazdık
Her şeyi yok saydık
Bilemedim biz olmalı mıydık?
Geride ne sen ne ben kaldık

Uzun bir yolculuk sandık
Yürüdükçe sonuna vardık
Ne geriye dönüp baktık
Ne de buna zaman ayırdık

Bir akşam geçer bu yalnızlık
Ah, sevda böyle miymiş artık?
Ne aç ne susuz kaldık
Biz aslında bir yalandık.

Sudenur Kaya

Sarı Uçurtma

Sarı bir uçurtma görüyorum ufuklarda,
Peşinden hırsıyla koşan çocuklar,
Yağmurla beraber ağlayan insanlar.
Görüyorum hepsini, umursamadan.

Tek yaralı kuşun ben olduğunu sanırken,
Görüyorum hüngür hüngür ağlayanları.
Uçuruma savrulan hayatları,
Görüyorum, nefretle bakanları.

Ruhumun kan akıttığı zaman,
Gökyüzünün sessizliği bozduğu andır.
Kara şimşekler minik bedenleri korkuttuğu zaman,
Son gülün de solduğu andır.

Yorgunluk çökünce bedenime,
Son söz de çıkınca dudaklarımdan,
Duygularımın saklandığı anda,
Ölümün kapımı çaldığı andır.

Ey kara gökleri! Duy sesimi.
Duy şu fani sevgilini!
Uçup gidecek bu diyarlardan...
Sustur sende son şimşegini.

Sudenur Kaya

Sine-i Suzan

Bir başka gözlerin
Bir başka özlerim
Seni sevmek o kadar güzel ki,
Kendimden geçerim

Sudenur Kaya

Siyah

"Siyahı bizim aşkımız,
Hem asil hem de sonu görünmeyen...
Sonra yavaş yavaş renklendi,
Ve sonu erken göründü..."

Sudenur Kaya

Sonbahardaki Cenaze

İşte sonbaharda döküyor yapraklarını
Akıp gidiyor zaman
Rüzgâr, yapraklara mı düşman?

Aydınlık geceler son buluyor
Yerini nagehan bir sis kaplıyor
Dünya, mevsimlere mi düşman?

Yükseliyor geceden tiz bir çığlık
Alıyor yerini ah-ı hüsrân
İnsan, hayallere de mi düşman?

Dünya sanki bozuk bir terazi
Ağır basan hep aynı kefesi
Ne karşı çıkan var bu duruma,
Ne de farkında olan
Ölüm ise hep son caddesi.

Sudenur Kaya

Sonsuzluk Arayışı

Kimi ruhlar sığamadıkları kalıpların esiri
Kimi sancılar uğradıkları acının kâbusu
Rüyalar, alemin bir kaçıışı
Sayfalar, hayal gemisi

Kayboldum dediğim an
Toprağın altındaki göğsüm yükseldi.
Ciğerlerimde dolaşan o meçhul
Beni göğe kaldıran tek gerçektir.

Hayatı, doğarak başlayan ademoğlu
Hep bir arayış içerisinde.
Eşir bedenine bir sahip...
Özgür hayallerine bir kuş...

Uçuşan yapraklar mutlu mu?
Dallarından koparak özgürleşti mi?
Peki ağaç buna neden izin verdi?
Artık bir yaprak olabildi mi?

Hayatta var olmayı ben seçmedim.
Peki varlığımın görevi ne?
Dünya, asıl olan olmadığı halde,
Beni buraya bağlayan şey ne?

Korkularım artık yok.
Ruhumda bir boşluk kaldı.
Duygularım zaten yoktu...
Bir tek aldığım nefes kaldı.

Kalem, kâğıt ve ben.
Bunlar bana yeterdi eskiden.
Ama onlara da gerek kalmadı.
Çünkü artık bir insan kalmadı.

Sudenur Kaya

Sonsuzluk Mektubu

Ölüm var çocuğum.
Arkada bırakılacak kırgınlıklar
Önüden yürüyecek hüsrانlar...
Sen gönlünü ferah tut.
Bu acı sana miras değil
Senin hayatına değil
Ruhumda kalan hüznler
Bu dünyaya bırakılacak kadar,
Bavuluma sığacak kadar hafif değil.
Ömrümün yaraları ortada.
Bilinmezlik içinde
Bavulum boş
Lakin yüküm ağır.
Hem de çok ağır.
Dile dökemediğim,
Gözyaşlarıma sığdıramadığım,
Tozlu raflara koyamadığım,
Beni ben yapan çok şey
Hayatım
Yaşım
Yaşadıklarım
Sen gönlünü ferah tut
Bu acı sana miras değil,
Bu yük senle değil
Sen benle değil
Uzak dur çocuğum
Bırak özlemin benle kalsın
Arafta kalacak yüklerimden olsun
Sana bırakacak tek mirasım,
Yokluğumdur.
Ona sahip çık.
Bana olan öfken dinmesin
Bu seni korur.
Mutlu olmak önemli değil
Sen hüzünlenmemeye çalış.
Senin mutluluğun,
Başkasının hüznü olmasın.
Ölüm var çocuğum
Kimi için kurtuluş
Kimi için yeni bir azap
Benim içinse boşluk,
Sonsuz bir boşluk.

Sudenur Kaya

Vuslat

Bilmedim yerini
Bendeki halini
Görmedim bizliği
Bizdeki sevgiyi

Bekledim hep seni
Gelmedi sevgili
Görmedim hiç seni
Sendeki halimi

Bu öyle bir aşk ki
Derinlere işledi
Hepsinin manası
Manaydı onun hası

Sensizlik halimden
Hiçbir eser kalmadı
Gönlümdeki bu sızı
Artık onun vuslatı

Sudenur Kaya

Yağmur

Yağmur tenime değdiğinde bunun acımasız bir Şey olduğunu, dindikten sonra huzur veren kokusundan fark ettim. Tıpkı senin gibi... Tıpkı ruhuma dokunduğun gibi...

Sudenur Kaya

Yanılığı

Ufacık ömrüme asırlar sığdırmışım.
Bir çift göze bakıp yaşadım sanmışım,
Dertlileri görmeyip derdim var sanmışım,
Meğer ben ne nankör bir insanmışım.

Sudenur Kaya

Yapraklar

Sarı yapraklar, turuncu yapraklar
Kimdi onları hüznünde boğan?
Yapraklarını düşürecek kadar solduran
Kimdi hayatı zıtlıklarla oluşturan?

Sarı yapraklar, turuncu yapraklar
Dalların arasında yuva yapan kuşlar
Akıp giden zaman
Kimdi sonbaharı hüzünden sayan?

Sarı yapraklar, turuncu yapraklar
Kuruyup giden ağaçlar
Rüzgârda uçuşan saçlar
Kimdi zalimi insan diye çağırın?

Sarı yapraklar, turuncu yapraklar
Sevgiye muhtaç olanlar
Kalbinde kin bulanlar
Kimdi geceyi gündüzden ayıran?

Sudenur Kaya

Yokluk

Yorgunluk ta ierimde
Ağlayacak gücüm yok
lmler uzak bana
Yaşamakta zor

Yolum bitmiyor
Nefes almak zor
Beni taşıyan yüreğim
Ruhuma düşman oluyor

Kara bulutlar artık yok
Hüzünlü rüyalar artık yok
Hiçliğin içindeki ben
Yoklukta bile yok

Dünya dönüyor durmaksızın
Acı kösem sallanmıyor
Doluyor lakin taşmıyor
Eksilmeden oğalıyor

Uzak diyarlar yok artık
Gitmek çok zor
Ağlamak bile zor
Ruhum cevap ver
Yaşamak neden zor?

Sudenur Kaya